

הוואלס הראשון

ל

חמש נשים, כולל בנות 60 ו יותר,
רוקדות כאלו אין אitemol. או:

פונה ל夸ירית מהול?

• גבי אלדו

רות בן ישראלי ותלמה דין, שאחרי 40 שנות הוראת פסנתר החלה ללמד מושך, וכעכשי היא על הבמה יפה ואצילה והריקוד שלה ושל רות מודיעק, כפות הרגלים מתוחות, הגוף מתעורר ונענה. לקריאת הסופר רוקדת תלמה דין לבדה, בריכוז עצום, ורועותיה באוויר בתנועות עשרות, האור מהויר, ברקע צילום הנשים הרוקדות גם הולך ורואה. כאשר עולה שוב האור הקהן מהופנט, מריע, מאוהב, והנשים מקבלות את ההערכה כਮובן מלאיו, כמו שירודות את כוחן ולא עמודות לוותר עליו.

"גילה", פסטיבל אישה בחולון, 8 במרץ

גובה וישראל, פורשת את זרועותיה, ועומדת, עור וועוד. ציפור דואה, עם גליים חזקות וכוח רצין חזק עוד יותר, ובعود שאר המשתתפות מציגות את עצמן – כולל אמניות, כבוד השופטת ממשיכה בנחישות מעולה, ויש בו סיפורם; אולי את תרגילי היוגה ההולכים ונעשים התנוועתי הנוצר על הבמה הוא עירוב מקסים ולפעמים קומי של סיפורים קטנים, זמורה חരישית של חנה רייכר, סייפור מרגש של מרים גבריאלי הופרצת אל הבמה בריקוד סוער "סלוניאק", ושיר בידיש שהוא מעלה מנכני זיכרון של סבתא שלא הכירה, והומר עצמי משגע. יש גם ריקוד ורצינות של פסק דין, מרימה רgel אחת שובת לב – רואת על הרצפה של

מנע. המחול מתחיל בהקינה של ראש המשתתפות המצוימות מאוחר, בערפל, צילום הנראה כמו קליגרפיה מרחפת, ולאט הן פונוט אל הקהן. וזה וידאו דאנס מעול, ויש בו סיפורם; אולי בחיתוך זהה של הראים הללו יש מין רמו על בגירת הגוף, הפוקוס מתחרד, פניהן מתגלות. רות בן ישראל, כלת פרס ישראל לחקר המשפט ופרופסור בפקולטה למשפטים אוניברסיטת תל אביב, מצירות עיגול על הרצפה. וכתווכו בכיוומה של גלית ליס, היא הוטבה בכלל. "זקנים מדברים על זקנים" אומרת אחת המשתתפות ב민ץ צעד מהול באירוניה, אך הנשים האלה לא מדברות על זקנה אלא על קריירה שנייה ושלישית, ועל שמחה, ועל קבלת מה שבلت

צילום: אלן פסי